

FOCOLAREJOURNAAL - 28 maart 2020

**Een verbonden familie
Een bijdrage aan de onderlinge afhankelijkheid van de broederschap**

1. CORONAVIRUS - EEN NOODSITUATIE DIE EEN NIEUWE INZET VOOR BROEDERSCHAP VEREIST

Getuigenissen van wie in de frontlinie staat en wie thuis blijft, vele manieren van leven voor anderen.

2. CORONAVIRUS - WERK, STUDIE, RELATIES, SOLIDARITEIT: HOE ZIJN ONZE DAGEN VERANDERD

Getuigenissen van degenen die geconfronteerd worden met sociale uitdagingen en het potentieel van internet herontdekken. Enkele initiatieven ter ondersteuning van mensen die alleen zijn of in armoede leven

3. CORONAVIRUS – OP AFSTAND MAAR VERENIGD

Acties van steun, wederzijdse hulp, gebed en delen die overal ter wereld in de Focolare-gemeenschappen zijn ontstaan.

4. CONGO – EINDE EBOLA EPIDEMIE IN ZICHT

Getuigenis uit Congo na moeilijke maanden van bestrijding van het ebolavirus.

5. SYRIE - EEN STEM VAN HOOP NA 10 JAAR OORLOG

Interview met Francesco Tortorella, verantwoordelijke van internationale samenwerkingsprojecten AMU (Actie voor een verenigde wereld), die onlangs is teruggekeerd uit Syrië.

6. FOCUS - DE WERELD ZAL NIET MEER ZIJN ZOALS ZE WAS: WAT KUNNEN WE DOEN OM HAAR TE VERBETEREN?

In dialoog met Vincenzo Buonomo, rector van de Pauselijke Lateraanse Universiteit; Luigino Bruni, econoom; Amy Uelmen, advocaat.

7. CHIARA LUBICH: ALLE ZORGEN OP DE VADER AFWENTELLEN

Een tekst van de stichteres van de Focolarebeweging van meer dan 30 jaar geleden die ongelooflijk actueel blijkt. Uit uit het collegamento - Mollens, 26 maart 1987: "Alle organen op de Vader afwentelen".

8. MARIA VOCE (EMMAUS): DIT IS HET MOMENT

"Liefde is het enige wapen dat de wereld kan veranderen. En deze verspreidt zich al." De uitnodiging van de presidente van de Focolare-familie om door te gaan met de gezamenlijke inzet voor eenheid en broederschap. Ook met het oog op de actie "In time4peace".

1. CORONAVIRUS - EEN NOODSITUATIE DIE EEN NIEUWE INZET VOOR BROEDERSCHAP VEREIST

Tekst :

- Wie in de eerste lijn staat en wie thuis blijft - veel manieren om te leven voor de anderen
- Zal de epidemie voorbijgaan? – getuigenissen uit Congo,
- Syrië – beelden van hoop
- Mondiale uitdagingen, om heroïsch te leven, voor de anderen, in het heden, stem geven aan de hoop

Stefania Tanesini, Redactie focolarejournaal: Hallo iedereen weer van harte welkom bij het focolarejournaal.

Een groet aan iedereen die ons volgt via de website of Facebook.

Jullie kunnen het al zien hier achter mij, zoals iedereen, spreek ook ik met jullie vanuit mijn huis. We beleven werkelijk een bijzondere tijd, zoals nooit tevoren en dat is iets wat ons een andere blik geeft op ons leven.

Het Coronavirus heeft zekerheden, gewoonten, onze relaties, de manier van leven en de economie in crisis gebracht; een wereldwijde pandemie veroorzaakt met duizenden doden. Maar we zijn ook getuige van een stroom van heldendaden, we denken aan de frontlinie: artsen, verpleegsters, degenen die de openbare orde handhaven, de supermarkten openhouden, zij die met zeer hoge risico's werken en ons in staat stellen verder te leven.

In onze redactie hebben we, toen we de situatie zagen verergeren, het nieuws dat we hadden voorbereid, terzijde geschoven. Jullie kunnen een deel hiervan in de komende dagen op de website van het focolarejournaal, op focolare.org en op de sociale netwerken vinden, zoals bijvoorbeeld van de recente bijeenkomst van de bisschoppen vrienden van de Focolarebeweging.

We konden ons niet bewegen, we konden niet reizen, dus hebben we bedacht om jullie bijdrage te vragen. En het antwoord was buitengewoon. We hebben een stroom van verhalen, ervaringen ontvangen over hoe velen van ons in de wereld deze situatie proberen te beleven.

Vanwege de tijd hebben we maar enkele van deze verhalen in het focolarejournaal kunnen plaatsen, maar ook hier vind je de rest op de sociale netwerken en op de site. Blijf ze alsjeblieft naar ons toesturen!

Laten we dan onze reis beginnen. Een eerste deel zal gaan over de ervaringen van velen van ons in deze tijd van Covid19; maar het Coronavirus is zeker niet de enige noodsituaties die de mensheid doormaakt. We wilden er twee niet uit het oog verliezen: het conflict in Syrië en Congo met de noodsituatie van het ebolavirus in Noord-Kivu.

Daarna zullen we spreken met Amy Uelmen, Vincenzo Buonomo en Luigino Bruni, met wie we zullen nadenken over alles wat we meemaken.

Vervolgens zullen we naar Chiara luisteren via een geluidsopname, waar we wat beelden bij hebben gezocht. Het is een collegamento van 26 maart 1987, maar leek ons uitermate toepasselijk.

Daarna sluiten we af met Emmaus, die vanuit haar huis tot ons spreekt. Dus nu beginnen we met jullie verhalen en we beginnen bij Italië.

Rosalba Poli, neurologe – mede verantwoordelijke voor de Focolarebeweging in Italië – Rome, Italië: Hier ben ik zoals elke dag op het werk, in deze dagen blijf ik wat langer omdat we met het gezondheidsmanagement, met iedereen die hier werkt, met de religieuzen een noodplan proberen op te stellen om het hoofd te kunnen bieden aan het coronavirus en een antwoord te geven aan de behoefte van de kwetsbare mensen die hier wonen.

Maar het zijn natuurlijk speciale dagen voor iedereen, en ook voor heel onze Focolare-familie in Italië. [...]. Wat we zeker kunnen doen is liefhebben. [...]

Die momenten die zo moeilijk zijn, zo pijnlijk, omdat we misschien familieleden verloren hebben[...], worden verlicht door een groter licht dat precies het licht is van Jezus onder ons allemaal, waarvan we zeker weten dat dat ook bij hen is aangekomen en hen begeleidt heeft.

Het zijn dagen waarin we de solidariteit van velen ervaren hebben, want we hebben duizenden video's ontvangen, berichten, heel concrete solidariteit bestaande uit mondkmaskers en veel andere dingen vanuit heel de wereld en ook hiervoor willen we speciaal bedanken.

Pina Zinai, Rome, Italië: Ciao, sorry voor deze vermomming. Het coronavirus leek een realiteit die ver van mij en mijn leven verwijderd was, alsof ik een andere realiteit leefde dan die we dagelijks op het nieuws zien. Op de rustige middag van 19 maart kreeg mijn vader die naast ons woont hoge koorts [...]. Op een gegeven moment was ziekenhuisopname noodzakelijk omdat hij niet goed kon ademen. Het was een pijnlijke beslissing, omdat ik wist dat ze ons niet lieten meegaan, dus zou hij alleen moeten gaan, maar het was het beste voor hem, dus uiteindelijk is hij vertrokken. Maar ik moet eerlijk zeggen, hem zo alleen te zien vertrekken, zo kwetsbaar, in de ambulance was heel pijnlijk... ook omdat ik niet wist of ik hem nog zou zien... De volgende dag belde het ziekenhuis ons om te vertellen dat hij positief was voor Covid, maar vooral dat zijn situatie al gelijk kritiek was, wat later belden ze ons weer om te zeggen dat hij het niet gehaald had.. [...] We hebben de begrafenisritus via Facebook kunnen volgen, omdat we allemaal in quarantaine zaten en niet naar buiten konden...

Twee dagen later werd een van de jongens wakker met hoge koorts en de dokter heeft hem onmiddellijk met een ambulance naar het ziekenhuis gestuurd om hem te laten testen... Toen het resultaat aantoonde dat mijn zoon Samuel positief was, voelde ik even geen grond meer onder mijn voeten, ik zeg je de waarheid, want ik dacht aan de rest van de familie, wat er kon gebeuren... [...] Gelukkig was ik negatief en daarom zijn we samen in het ziekenhuis opgenomen [...]. Samu is rustiger, de hele familie staat ons bij, evenals de hele gemeenschap [...] en ik moet zeggen dat dit alles ons helpt, ons steunt. Ik ontken het niet, soms slaat me de angst me om het hart, voor wat er nog gaat komen, maar we houden vol. 'T Komt allemaal goed. Ciao!

Don Andrea Caelli, Chiavenna – Lombardije, Italië: Beste vrienden, ik ben Don Andrea, pastoor van de pastorale gemeenschap van Chiavenna, midden in het hart van de Alpen. Het is een prachtige plek, maar nu, zoals de hele wereld, geraakt door de aanwezigheid van het coronavirus. We beleven een heel mooie gemeenschapservaring, ondanks de pijn, maar degenen die het meest lijden zijn vooral de stervenden, de mensen in de bejaardenhuizen, de zieken in de ziekenhuizen, omdat ze geen bezoek mogen ontvangen, we kunnen niet naast hen staan. [...] Mijn ervaring is om enkele families te begeleiden, vooral om de situatie van lijden en het van elkaar gescheiden zijn, op het moment van overlijden te accepteren.

In mijn gemeenschap, met andere priesters, hebben we ook de fysieke aanwezigheid van dit kwaad ervaren. Het coronavirus heeft mijn medewerker Don Lorenzo geraakt, hij is de jongste en is positief en dit staat ons niet toe om dichtbij hem te zijn, naast hem te staan; aangezien we samen eten, en we het grootste deel van de dag delen, zijn ook wij in quarantaine geplaatst. Door deze situatie zijn we nog beperkter en armer. Maar er is een aspect dat naar voren komt in deze eenzaamheid en het is de ervaring van het verlangen naar gemeenschap. Dit alles schept een heel mooie sfeer van solidariteit en delen.

Zeker, we weten nog steeds niet wanneer het zal eindigen en vooral nu begeleiden we de doden. – Het zijn er velen. Maar we weten dat de Heer ons niet in de steek laat en dit is de roep die verder gaat dan het: 't komt allemaal goed! [...]

Alberto Marsilio, Mira - Veneto, Italië: Goeiedag, mijn naam is Alberto, ik woon in Mira in de provincie Venetië en ik ben huisarts. Ik doe dit werk al 30 jaar maar heb nog nooit zo'n moeilijke situatie meegemaakt. Sinds de coronavirusepidemie ook hier is uitgebroken [...] zijn wij, huisartsen, de eerste schakel in contact met de bevolking. Jullie begrijpen dat er dan geen werktijden meer bestaan. [...] Op een gegeven moment is het scenario voor mij echter veranderd, omdat mij werd verteld dat een collega met wie ik de vorige dagen had samengewerkt, positief was bevonden voor het coronavirus en in het ziekenhuis was opgenomen, en daarom begon ook voor mij de zogenaamde thuisquarantaine. Plotseling stond ik dus aan de andere kant van de versperring, ook ik had dezelfde zorgen en angsten als mijn patiënten. Gelukkig gaf de uitgevoerde test een negatief resultaat en daardoor kon ik na een paar dagen weer aan het werk. Natuurlijk was de geest een beetje anders, ik was meer in de huid van de anderen gekropen, van mijn patiënten [...]. Ik probeer ze nu iedere dag te bellen om te weten hoe het met ze gaat, en met enkelen is ook een band ontstaan die verder gaat dan de gewone arts-patiënt relatie. Een man in het bijzonder zei tegen mij: 'Dokter, ik laat u niet meer los, ook niet na deze moeilijke periode.'

Eigenlijk is het steeds een kwestie van leven, met in je achterhoofd wat we de gulden regel noemen, dus, om voor de anderen te doen wat je graag zou willen dat de anderen voor jou doen. En misschien heeft juist deze quarantaineperiode me geholpen om iets meer op deze manier te leven.

Pierangelo Pezzotta, Bergamo – Lombardije, Italie: Ik ben Pierangelo. Ik woon in Bergamo, in deze provincie die in heel Italië genoemd wordt vanwege deze ziekte, dit virus. [...] Deze week is mijn zwager begraven, mijn zus heeft al meer dan een week hoge koorts, dus we spreken elkaar, vier of vijf keer per dag... om te proberen dicht bij haar te zijn.

Iets wat ik bijzonder in mijn hart had, waren onze priesters, want in de afgelopen dagen zijn er meer dan 20 priesters overleden. Daarom staan we ook dicht bij onze bisschop en de andere priesters. De ene heeft zijn moeder verloren, de andere zijn zus en... dan zijn er ook andere problemen. Ik sprak met de pastoor die zei: "ik ben net terug van het ziekenhuis, waar ik 35 overledenen heb gezegend die de militairen op kwamen halen voor crematie." Dit is waarom dicht bij deze mensen leven, ook die van de Kerk, leek mij een manier om Jezus buiten het tabernakel te laten herleven, onder de mensen. [...]

Dan krijg ik telefoontjes van [...] verschillende gezinnen, van wie er één tegen mij zegt: "Gisteren hebben we niet gegeten, want we hebben geen eten meer en we hebben geen geld om boodschappen te doen". Dus ook hier, omdat ik de leiding heb over de Caritas, heb ik tassen met

levensmiddelen klaargemaakt om ze vervolgens onder de brievenbus te zetten, als ik weet dat ze ze komen ophalen. Zo hebben we geen fysisch contact, en houden we ons aan de wet. En zo kunnen ze weer verder om deze momenten van lijden te overwinnen. Dus, ondanks dat ik in afzondering leef, geloof ik niet dat ik me hoeft te vervelen. [...]

Matteo Beretta, Biassono – LombardijE, Italië: Ciao, wij zijn Matteo, Monica en Paola die ons aan het filmen is [...]. Ik ben arts, hoofd van een hospice, ik houd mij bezig met palliatieve zorg en bij deze gezondheidsramp is mij en mijn team gevraagd om [...] een paar bedden in het ziekenhuis te organiseren om patiënten op te vangen die anders alleen zouden sterven. [...] Mijn team is onmiddellijk ingegaan op dit voorstel en eergisteren zijn we deze ervaring begonnen die voor ons in zekere zin nieuw is [...].

Een van de zeer bijzondere dingen is dat ik heb leren zegenen. Niet zozeer omdat er priesters ontbreken. Maar om de mensen die alleen zijn, niet alleen te laten sterven zonder een woord van troost dat velen misschien niet eens kunnen horen. [...]

Franca Capponi, Val Seriana – Lombardije, Italië: Ik ben Franca en ik woon in de Serianavallei, deze vallei bij Bergamo die nu bij iedereen bekend staat als de plaats waar het grootste aantal coronavirusinfecties is geconcentreerd en waar echt veel mensen sterven, echt veel. We leven in een situatie die surrealistisch is.

In de vallei is er een stilte die nu alleen nog doorbroken wordt door de sirenes van de ambulances die heel vaak passeren, dag en nacht. Ook de zorgen worden angsten, stilte, isolement. We zijn allemaal in huis opgesloten, we kunnen niet naar buiten.

Ik woon in een flatgebouw van een tiental woningen, waar bijna allemaal ouderen wonen [...]. Ik vroeg me dus af wat ik kon doen zodat deze noodsituatie op gezondheidsgebied niet ook een noodsituatie van relaties zou worden. [...] Bijvoorbeeld, een weduwe, is ziek en heeft niemand die haar medicijnen kan halen. Dus ik ben ze gaan halen en heb ze naar haar toe gebracht. [...] Toen ik haar een paar dagen later hoorde zei ze dat ze al dagen niet gegeten had, omdat ze geen eetlust heeft, ze kan zich er niet toe zetten het eten klaar te maken. Dus dacht ik dat ik iets voor haar klaar kon maken. [...] Op mijn eigen verdieping woont een 95-jarige dame die [...] vaak huilt omdat ze haar enige dochter niet kan zien. Toen herinnerde ik me dat ze van een taart houdt die ik haar wel eens heb laten proeven; ik heb die gebakken en heb aangebeld om een stukje taart te brengen [...] Ze kwam gelijk met een hele grote glimlach naar me toe en in die glimlach begreep ik dat soms een stukje taart genoeg is om mensen op te vrolijken en wat sereniteit te brengen. Zo gaan we verder met kleine gebaren die vele anderen in onze gemeenschap net als ik ook zouden kunnen vertellen. [...] Wat we het sterkst delen is het gebed, opdat iedereen kan begrijpen dat Gods Liefde achter alles aanwezig is en door deze kleine gebaren van ons, naast het gebed, hopen we dat deze Liefde iedereen bereikt.

Ana Moreno, journaliste - Madrid, Spanje: In Spanje konden we ons deze brute impact van het coronavirus niet voorstellen, het gaat om duizenden doden en nog veel meer geïnfecteerden, waardoor het gezondheidssysteem volledig is ingestort, vooral in Madrid, het hardste getroffen punt. Al het gezondheidspersoneel, zet zich voor meer dan 1000% in en er zijn veel solidariteitsacties naar hen toe, van het thuis maken van maskertjes tot donaties van de bedrijven voor sanitair materiaal, en elke dag om acht uur 'klinkt er een golf van applausen uit dankbaarheid

door heel Spanje, voor hen en alle medewerkers van de apotheken, supermarkten, die strijden om de opmars van het coronavirus tegen te gaan.

- Zij zijn niet de enigen. Onze gedachten gaan ook naar de ouderen, die ons zo hard hebben geholpen in de crisis van 2008, die de Spaanse burgeroorlog en de naoorlogse periode hebben doorgemaakt en nu voornamelijk de slachtoffers zijn. Hoe behandelen we onze ouderen en waarderen we hen in de huidige samenleving.

Tot slot spreken we van een authentieke golf van solidariteit die deze gezondheids crisis begeleidt en ons een gevoel van broederschap geeft waarvan we hopen dat die elke dag mag blijven groeien.

Ángel Toral, geriater – Madrid, Spanje: Hallo, ik ben Ángel, ik ben geriater en ik werk in een bejaardentehuis in Madrid.

We hebben al aardig wat gevallen onder de ouderen en ook onder het personeel. Dit zorgt voor grote bezorgdheid bij familieleden en veel overbelasting voor degenen die blijven werken. Dit alles schept een situatie van grote spanning. Dus ik probeer sereniteit over te brengen door me te concentreren op het leven van het huidige moment en vraag God om me te helpen bij elke moeilijke beslissing.

Er zijn veel mogelijkheden om concreet lief te hebben, bijvoorbeeld met familieleden die een boodschap willen sturen naar een bejaarde, omdat ze hen niet kunnen bezoeken. Dit was het geval met de dochter van Rosario, een van de meest ernstig zieke ouderen. Toen ik Rosario vertelde dat haar dochter haar de groeten stuurde en dat ze veel van haar houdt, probeerde ik mezelf uit te drukken met warme woorden die verder gingen dan mijn mondkapje, en ik voegde er spontaan aan toe: “Rosario, God houdt ontzettend veel van je”, terwijl ik haar hand vasthield en probeerde alle tederheid in mijn gehandschoende handen te leggen.

Ik ben ervan overtuigd dat we in deze omstandigheden meer dan ooit de liefde van God door kunnen geven die in staat is om elk isolement te doorbreken.

María Jesús Aranda, Talavera de la Reina - Spanje: Een van de eerste dagen toen ik naar de supermarkt ging, merkte ik bij de kassa dat de kassières uitgeput waren ze konden niet meer. De situatie was chaotisch, omdat ze tegelijkertijd moesten bijvullen en afrekenen, het was te veel.

Ik voelde op dat moment dat ik iets moest doen, ik sprak met luide stem en ik nodigde alle aanwezigen uit om een flink applaus te geven voor deze mensen, deze mannen en vrouwen die daar werken, en meer dan alleen werken, bijna een sociaal werk doen, omdat ze ons de gelegenheid geven boodschappen te doen. Ze waren ontroerd door dit gebaar. Ik dacht dat ik in hun plaats ook graag op deze manier behandeld zou willen worden, dus dit is mijn kleine ervaring.

Marilen Lee, Daegu – Corea: Hallo allemaal, ik ben Marilen. Op 18 februari is in mijn stad, Daegu, een viruspositieve persoon aangetroffen. En sindsdien is het aantal gevallen op een ongelooflijke manier toegenomen. [...]

Het probleem van het gebrek aan maskers bestaat nog steeds. Op een avond had ik er maar twee [...], een vriendin zei me dat als ik naar haar toe zou gaan, ze me er 10 [...] kon geven, maar om ze te halen moest ik de hele stad door, het openbaar vervoer nemen [...]. Ik moet denken aan mijn welzijn en ook aan dat van anderen. [...] Ik zei haar dat ze die moest geven aan

wie het het meest nodig had. Na twee dagen stuurde een andere vriendin me een pakketje: er zaten 50 maskers in. [...]

We leven in zekere zin met heel het Koreaanse volk de vastentijd, het terugkeren naar God, naar de liefde, want we hebben begrepen dat als de ander niet gezond is, ik ook niet gezond kan zijn. Het is de enige manier om deze crisis te overwinnen en de wederzijdse liefde te versterken. Ik bid ook elke dag ook voor jullie allemaal in de rest van de wereld. Ciao!

2. CORONAVIRUS - WERK, STUDIE, RELATIES, SOLIDARITEIT: HOE ZIJN ONZE DAGEN VERANDERD

Stefania: Maar hoe zijn onze dagen veranderd het werk, de studie, het dagelijkse leven in het gezin, de gesprekken met vrienden en hoe staan we tegenover de sociale uitdagingen die blijven bestaan, zoals het openstaan voor mensen die anders zijn dan wij, degenen die minder hebben. We hebben het enorme potentieel van internet ontdekt, waardoor we, ook vanuit huis, kunnen blijven studeren. We gaan kijken.

Matteo Bruno: Ik heb dit YouTube-kanaal al veertien jaar ...

Tekst: *Matteo Bruno (Cane Seco) heeft een YouTube-kanaal met meer dan 350.000 subscribers*

In zijn vlog heeft hij Emanuela Stoppoloni een Gen uit Rome geïnterviewd.

Iets wat ik echt zou willen weten is hoe jullie leven veranderd is door deze quarantaine. [...] Vandaag vertel ik jullie het verhaal van Emanuela, lerares literatuur [...]. En waarom heb ik voor dit verhaal gekozen? [...]

Dus, op een gegeven moment heb je ervoor gekozen om lerares te worden?

Emanuela: Ik heb er inderdaad voor gekozen om lerares te worden, ja, ik heb een contract voor onbepaalde tijd opgegeven om lerares te worden. [...] We maken goed gebruik van het elektronische register en dat niet alleen, we gebruiken bijvoorbeeld Skype of Zoom, dat dient om videolessen te geven in alle opzichten. De kinderen zijn op dit platform aangesloten. Ik kan hier het schoolbord openen en dan kan ik daarop schrijven. [...]

Matteo: Ik was geen ster op school, ik studeerde weinig. [...] Wat doen jouw leerlingen?

Emanuela: Mijn leerlingen lopen niet achter, integendeel! Maar sterker nog, beiden werken we harder, wij docenten, die meteen aan de slag zijn gegaan, en ook zij, want al mijn leerlingen maken hun huiswerk, alle kinderen zijn met mij in contact, als ze iets niet hebben begrepen zeggen ze dat gewoon. Zeker, als we weer teruggaan naar school... zal het anders zijn.

Matteo: En het is precies hier waar de wijsheid van de dag vandaan komt.

Emanuela: Ik denk dat het belangrijkste is om het huidige moment te leven, dat wil zeggen om zo goed mogelijk van moment tot moment te doen wat je doet. Want als je jezelf op de toekomst projecteert, raak je in paniek. Maar als je datgene wat je doet goed doet, dan kan je er beter mee omgaan.

Matteo: Dat van Emanuela is waarschijnlijk een schot in de roos, want in een tijd als deze is het enige wat we kunnen doen in het heden leven en proberen het beste te doen wat we vanuit huis kunnen doen. [...] Of laten we het op z'n minst proberen.

Succes bij het nakijken, de overhoring op afstand, en de school op afstand. Ciao!

Emanuela: Ok. Ciao!

[voor de complete versie op YouTube: “Cane secco” del 17.03.2020]

Enzo Faranna, Mantova – Lombardije, Italië: Ook ik wilde jullie een kleine ervaring vertellen [...]. precies op dinsdag voor Aswoensdag begon de algemene angst als gevolg van de verspreiding van het coronavirus toe te nemen. In onze winkel verkopen we alles wat nodig is voor de eerste levensjaren. En in de winkel maakten we echte filmscènes mee, mensen die letterlijk de winkelschappen leeghaalden en overdreven voorraden [...] aanlegden, vooral van Amuchina, een desinfectiemiddel. [...]’s middags kopen ook wij met de collega’s, gezien de omstandigheden, de laatst overgebleven flesjes Amuchina, in de overtuiging dat ook wijzelf het hard nodig hebben.

Voordat we echter sluiten, verschijnt een vaste klant van ons in de winkel, Abdel Rahim. Hij komt naar me toe en vraagt of we Amuchina hebben, omdat hij het nodig heeft voor zijn kinderen. Ik antwoord dat het uitverkocht is, ook al weet ik van binnen dat ik hem de mijne had kunnen geven [...].

Ik ga naar huis en voel me afschuwelijk, het maakt me echt beroerd. Ik praat erover met Silvia [...] en door het met haar te delen, blijkt dat we het op de een of andere manier kunnen herstellen, want Abdel Rahim is automonteur en heeft zijn werkplaats in Mantua en we bedachten dat we via Google, zijn garage zouden kunnen opsporen. [...]

Wanneer ik echter op mijn bestemming aankom, is hij er niet. [...] Ik besluit het pakketje in zijn kantoor achter te laten en hem een berichtje te sturen. Ik leg hem uit dat voor ons christenen op die dag de vastentijd is begonnen en daarom ook een periode van vasten, en dat het soms nodig is om te beginnen met vasten bij jezelf en datgene waar je aan gehecht bent, en dat ik had besloten om met hem dit moment van mij met God te beginnen. [...]

Onlangs, voordat we onze winkel compleet hebben moeten sluiten, is Abdel Rahim, weer in de winkel en van veraf kijkt hij me aan, slaat driemaal met zijn vuist hard op zijn hart en bedankt me en zegt: “als je iets nodig hebt, kun je op mij rekenen” [...]

Ik was echt heel blij om te ontdekken dat het vasten in een behoefte kan voorzien en een veel grotere honger kan stillen. [...] Dit was alles.

Muriel Fleury, Parijs - Frankrijk: In Frankrijk begon 10 dagen geleden de lockdown en het nieuws kwam onverwacht. De maatregelen zijn steeds restrictiever geworden.

Het stoppen van de meeste economische activiteiten vindt plaats na 18 maanden van grote sociale bewegingen: de demonstraties van de “gele hesjes” tegen de stijging van de kosten van levensonderhoud [...] en de staking van deze winter om te protesteren tegen de pensioenshervorming.

De lockdown heeft de straten plotseling leeggemaakt, maar veel solidariteit en broederschap laten opbloeien [...].

Het is ook een gelegenheid om contact op te nemen met mensen met wie je al jaren niet hebt gesproken: vrienden, familie. En zo spraken deze bejaarde moeder en haar dochter elkaar opnieuw na 3 jaar pijnlijke stilte. Afstand houden brengt ons dichterbij.

Michel, een niet gelovige, en Souleymane, een moslim, delen hun ervaring met ons in deze tijd van lockdown.

Michel Teboul, Montreuil - Francia: Als atheïst voel ik me goed uitgedrukt in het “Iedereen thuis om de epidemie te beperken, maar allemaal samen”. Dit isolement heeft geleid tot veel

telefooncontact met ouderen die ik ken. Ik heb hen gebeld om te controleren of alles in orde was en of ze hulp nodig hadden. [...]

Elke avond om 20.00 uur, staan we met veel mensen in de buurt bij het raam om de gezondheidswerkers te applaudisseren en iedereen te bedanken die zijn gezondheid riskeert om anderen te helpen.

Souleymane Sow, Créteil - Frankrijk: Mijn naam is Souleymane Sow, ik ben moslim, en woon in het focolare van Créteil.

Op dit moment zijn, zoals jullie weten, de kerken en moskeeën gesloten en mogen we het huis niet uit, maar dit belet ons niet onze relatie met God te onderhouden. Als mijn christelijke broers hun gebeden via internet volgen, doe ik soms met hen mee, of ik trek me terug in mijn kamer om mijn gebeden te bidden en de koran te lezen.

Vaak stel ik vragen en ontstaat er een dialoog tussen ons. Er zijn momenten van gebed voor de zieken en de artsen, en dat Allah ons helpt medicijnen te vinden om deze ziekte te genezen die in de wereld zoveel doden zaait.

Regina Galli, Decade SA – Cordoba, Argentina: Hallo, ik ben Regina, uit Cordoba, Argentinië.

We hebben een bedrijf dat werkt volgens de principes van de Economie van gemeenschap en medische benodigdheden distribueert, in Cordoba, Argentinië.

We hebben de laatste tijd veel vraag naar producten zoals alcoholgel of mondmaskers. We hebben besloten ze voornamelijk te bewaren voor mensen met luchtweg-, maag- of andere aandoeningen.

Het is een hele uitdaging geweest omdat ons schandalige prijzen zijn geboden voor de maskertjes en de alcoholgel.

We houden ons aan de principes van de Economie van gemeenschap en zijn van mening dat we in deze extreme situaties geen zaken moeten doen die voor korte tijd winstgevend zijn, maar vervolgens het imago van het bedrijf en de sociale verantwoordelijkheid die een bedrijf heeft, schaden.

Dus, nou ja, wat we nog hebben, houden we apart voor onze patiënten die het echt nodig hebben, omdat hun ziektebeeld het gebruik van maskertjes en alcoholgel vereist. Dus we geven prioriteit aan de gezondheid. Het is een hele uitdaging, maar we proberen te doen wat sociaal, moreel en ethisch correct is. [...]

Een omhelzing aan iedereen!

Rabbijn Silvina Chemen, Gemeenschap Bet El - Byenos Aires, Argentina: Goeiedag allemaal. Ik ben Rabbijn Silvina Chemen van de gemeenschap Bet El in Buenos Aires, Argentinië[...].

Ik wilde met jullie delen, dat toen we in de gemeenschap besloten om onze programma's en activiteiten op te schorten, alle vrijwilligers die zich inzetten om de daklozen maaltijden te verschaffen, weigerden deze activiteit te onderbreken.

Ze zeiden dat die mensen, nu meer dan ooit, onze aanwezigheid en hulp nodig hebben. Dus, ondanks alles en met de gepaste voorzorgsmaatregelen, zullen wij Joden samen met veel mensen van de Focolarebeweging - met wie er niet alleen vriendschap maar ook echte concrete broederschap bestaat – te eten geven aan wie het het hardst nodig hebben. [...]

Het zijn deze kleine gebaren van menselijkheid die me hoop geven dat na het verstrijken van de pandemie niet alleen degenen onder ons die zich al inzetten, maar ook vele anderen, zullen

begrijpen hoe onderling afhankelijk we van elkaar zijn. Hoe meer we alleen zijn, des te meer begrijpen we dat we niet zonder de ander kunnen, zonder vele anderen, de *zichtbaren* en de *onzichtbaren*.

Vanuit Argentinië, waar we nu een totale quarantaine beginnen, terwijl we zien wat er in de wereld gebeurt, drukken we al onze solidariteit en liefde uit voor de mensen die zoveel lijden in Italië en in veel andere landen.

Ik stuur nu een virtuele omhelzing totdat we dat weer persoonlijk kunnen doen en ik hernieuw mijn inzet om een genezen mensheid op te blijven bouwen, waarbij de zorg voor de medemens ons eerste gebod is. – Heel erg Bedankt.

Tanino Caruso, arts, Bergamo – Lombardije, Italië: Een groet aan jullie allemaal vanuit Bergamo [...]. Ik ben Tanino, vrijwilliger, arts. Ik zal jullie niet vertellen over mijn werk maar over *Mt 25*, een vereniging opgericht met mijn vrouw, om behoeftige gezinnen te helpen in de strijd tegen voedselverspilling. Bij de noodsituatie op gezondheidsgebied vroegen we ons af of we deze activiteit moesten stoppen, aangezien we wekelijks meer dan 200 gezinnen ontvangen. We hebben besloten door te gaan met de nodige voorzorgsmaatregelen: we passen alle beschermingsmaatregelen toe, we hebben het aantal vrijwilligers verminderd [...] en we hebben een thuislevering geactiveerd voor gezinnen die zich moeilijker konden verplaatsen zonder risico.

Het is geen gemakkelijke bijbaan, maar dit herinnert ons aan de reden waarom we ons laten inspireren door hoofdstuk 25 van het evangelie van Matteüs: niet alleen de woorden “Ik had honger en jullie gaven me te eten, maar ook die, over de plicht die we hebben om de ontvangen talenten te gebruiken. Voor veel gezinnen is onze hulp nog waardevoller nu velen door de epidemie minder economische middelen hebben.

Ik sluit af met één van de laatst ontvangen berichten: “[...] Heel erg bedankt voor gisteren, het was een symbolisch gebaar voor mij toen ik je zag, dat je ondanks alles ons al dat goeds hebt weten te brengen. De jongens waren zo blij! Met mijn werk betaal ik de huur en met mijn tweede werk kan ik de boodschappen betalen, en op dit moment ben ik natuurlijk in huis, dus ik kan je vertellen dat je gisteren voor ons een engel uit de hemel was.”

Bedankt. Ciao allemaal!

Veronica Viscardi, Gen 3, Milano – Lombardije, Italië: Hallo allemaal. Deze periode van quarantaine heb ik opnieuw ontdekt wat een genoeg het is om in de familie te zijn.

Gisteren heb ik bijvoorbeeld basketbal gespeeld met mijn vader en het was een heel kostbaar moment.

Het is ook een gelegenheid om het huidige moment volledig te beleven, om elk moment met vreugde en zo goed mogelijk te beleven.

Moeder: Een grote omhelzing!

Vader: En een groet aan iedereen van de -familie Viscardi!

Matteo, Gen 3, Milano – Lombardije, Italië: Hallo allemaal, mijn naam is Matteo, ik ben 11 jaar oud en ik woon in de buurt van Milaan. Sinds 4 weken zijn de scholen gesloten en daardoor heb ik geen contact meer met mijn vriendjes. Mijn dagen zijn nu helemaal anders geworden. Ik ben altijd thuis, maar gelukkig kan ik online lessen volgen. Op dit moment is het belangrijk voor mij om mijn deel goed te blijven doen, voor school en ook thuis. Soms probeer ik mijn zusje mee

te laten spelen of help ik thuis. Ik denk dat deze tijd ons helpt om meer met het gezin samen te zijn, van elkaar te houden en te proberen mee te werken voor het welzijn van iedereen..

Matteo met zijn zusje: Ciao!

David: Ik ben David en ik ben 6 jaar oud.

Carla: Hallo, ik ben Carla. Ik stel jullie ook Lucas van 4 jaar voor en Benedetto van 2 jaar.

Anna: Hallo, ik ben Anna en ik ben 7 jaar. We zijn nu al 27 dagen thuis, maar we hebben veel plezier. Vandaag maken we koekjes voor Vaderdag die we aan onze burens zullen brengen.

Nu zijn we klaar om onze koekjes naar de burens te brengen.

David: Zo zullen we ze met vreugde besmetten!

Juan Pablo: Laten we elkaar met vreugde besmetten!

[...]

Kitty Durburrow, infermiere – California, USA In de afgelopen twee weken heeft mijn ziekenhuis alle operaties en andere niet-dringende ingrepen geannuleerd...

Alle medische bezoeken aan de kliniek zijn omgezet in videobezoeken. Ook hebben we alle bezoeken aan het ziekenhuis stopgezet om de verspreiding van het virus te verminderen. De stad heeft een zorgplan voor alle ernstig zieke patiënten die voorzien moeten worden van beademingsapparatuur. Persoonlijke beschermingsmiddelen, zoals maskers voor personeel, zijn van vitaal belang en we doen er alles aan om de voorraad die we hebben te behouden. Als hoofdverpleging kom ik elke dag naar mijn werk en probeer ik de angsten die al mijn medewerkers hebben te verlichten. Dit is een wereldwijd probleem en we zullen het samen oplossen.

Joe Chegade, farmacista – California, USA: Met mijn vrouw Mae hebben we een apotheek van de Economie van Gemeenschap in Los Angeles, Californië. We hebben het nu natuurlijk erg druk. We hadden een tekort aan maskers, alcohol en desinfectiemiddelen. We voelden ons kwetsbaar en waren ons bewust van het risico voor onszelf en onze medewerkers. Met Mae hebben we Maria gebeden dat God ons mag beschermen, en in ons hart voelden we dat de gebeden werden verhoord. We wisten dat we gevaar liepen, maar het leek ons nodig om open te blijven voor de gemeenschap. De volgende dag hebben we een enorme bestelling van alcohol en desinfectiemiddelen binnengekregen die eerder door de groothandel was afgewezen. Het was voldoende voor ons gebruik en om te delen met de gemeenschap. Velen hebben met ons enkele maskers gedeeld hoewel ze er zelf maar weinig hadden. En als laatste kwam er een jongen aan de deur die zei: "Ik ben jullie buurman en ik importeer maskers, willen jullie er een paar?". Dat was duidelijk het honderdvoud.

[...]

Chris Piazza, studente – California, USA: Met andere jongeren van het focolare in Californië en Noord-Mexico ben ik dit project gestart om de boodschap en het concept van de verenigde wereld te promoten bij mensen die er nog nooit van hebben gehoord. We nodigen mensen van alle achtergronden uit die bijvoorbeeld op sociaal gebied geweldige dingen doen binnen hun gemeenschap, en zij vertellen over hun visie op een verenigde wereld. Omdat we in quarantaine zijn, kunnen we onze studio in Tijuana Mexico niet bereiken. Dus ik en mijn collega Noé Herrera zullen op afstand met deze apparatuur hier achter werken, om eenheid te laten zien in deze tijden van verdeeldheid.

3. CORONAVIRUS – OP AFSTAND MAAR VERENIGD

Stefania: Er zijn ook veel initiatieven tot stand gekomen voor ondersteuning, hulp, gebed en delen over de hele wereld, in onze steden en gemeenschappen. Hier zijn er een paar.

Francesco Bertolini: Ciao allemaal, ik heet jullie van harte welkom op *het muurtje*. Hier zijn Chiara, Silvia en Roberto. Zoals jullie weten, zijn we vanwege het Covid-19 sinds ongeveer twee weken in huis opgesloten. In een videogesprek met een groep vrienden stelden we ons de vraag: hoe kunnen we de wereld nu liefhebben?

Roberto Spurio: We kwamen op het idee om elkaar elke dag te ontmoeten om deze periode samen te beleven, vooral voor diegenen die zich alleen voelen. En *het muurtje* herinnert ons aan de groepjes jongeren op straat.

Silvia Zubani: In deze dagen zijn niet alleen Gen en vrienden langsgekomen, maar ook jongeren uit verschillende delen van de wereld die vertelden over de situatie van de epidemie in hun land en hoe ze daar mee omgaan.

Chiara Toniolatti: We beleven deze momenten samen, met ervaringen, informatie en spelletjes, om vanuit huis te blijven liefhebben op een nieuwe manier. We kijken naar jullie uit op *het muurtje* elke dag vanaf 3 uur 's middags, in een videogesprek waarvan we de link aan het eind van deze opname laten zien. Een groet vanaf *het muurtje*!

Allen: Ciao!

tekst: #ILMURETTO - ZOOMCODE: 661-382-359 – alle dagen 15:00 Italiaanse tijd

Pray4Unity - #InTimeForPeace

Gen 3 A: Hallo allemaal, wij zijn de Gen 3 van Milaan en we doen jullie een voorstel.

Gen 3 B: Kennen jullie het initiatief "Pray4Unity"?

Gen 3 C.: Het idee is om gedurende de dag even stil te blijven staan om in de diepte te gaan.

Gen 3 B: 1 minuut is genoeg.

Gen 3 A: We geven het stokje door van een virtuele estafette.

Lukt het ons om op grote afstand de eenheid op te bouwen?

Gen 3 A: Wij hebben besloten om een armbandje om te doen of een stukje touw om onze pols te knopen, zodat we aan elkaar denken iedere keer dat we het zien.

Gen 3 C.: We zijn niet alleen! – en jullie. Accepteren jullie het voorstel?

allen: Ciao!

Santiago, Medellin – Colombia): Hallo, ik ben Santiago.

jasmijn: Ik ben Jasmin en wij zijn broer en zus. Wij zijn Gen2 uit Medellin, Colombia en maken deel uit van de jongeren voor een verenigde wereld in onze stad.

Santiago: Zoals jullie weten vraagt de huidige situatie ons om thuis te blijven [...].

jasmijn: In de virtuele Gen-bijeenkomst van deze week dachten we er aan wat we, behalve thuis te blijven, nog meer konden doen voor onze stad. Er zijn veel families die per werkdag uitbetaald worden en niet genoeg geld hebben voor heel deze periode. Dus wilden we geld inzamelen voor voedselpakketten die veilig bezorgd kunnen worden.

Santiago: Op dat moment vertelde mijn zus me over haar idee om een video te maken. [...]

Jasmijn: [...] De video was zo'n succes dat hij werd gedeeld en gedeeld op de sociale netwerken en we hebben aardig wat geld bij elkaar kunnen halen om veel families te helpen. [...]

Santiago: Het mooie van deze ervaring is het geluk te zien van deze families die de boodschappen ontvangen, maar vooral het geluk van de mensen die hebben bijgedragen.

spreker:

Hey, dit bericht is voor jou!

We weten dat de huidige situatie in de wereld kritiek is, we zitten vol met informatie die ons zorgen baart. Dit is een kwestie die ons allemaal aangaat en we zijn ervan overtuigd dat de oplossing niet alleen ligt in het thuisblijven.

Wij, Jongeren voor en verenigde wereld, zijn ervan overtuigd dat alles wat we doen:

De moeite waard is.

Thuis blijven, helpen en de rest van de familie blij maken

De moeite waard is.

De moeite waard is.

Niet te hamsteren, om schaarste te voorkomen

Zeker de moeite waard is.

Als we allemaal reageren, kunnen we samen het verschil maken!

Wij jongeren voor een verenigde wereld, samen met de Focolarebeweging, willen jullie uitnodigen een financiële bijdragen te geven om families te helpen die in deze situatie niet in staat zijn om in hun basisbehoeften te voorzien.

In samenwerking met enkele voedselleveranciers kunnen we voor een bedrag van 75.000 pesos (17 euro) bij veel families een voedselpakket laten bezorgen

Elke peso telt, zodat we samen veel boodschappen kunnen doen. We zijn ervan overtuigd dat onze bijdrage een verschil kan maken. [...]

Een gebed van de Gen 4 van Zuid-Korea

Gezin samen: God, nu is het coronavirus over de hele wereld verspreid, dus kunnen wij kinderen niet naar school.

Een Gen 4: We kunnen niet spelen met onze vriendjes en vriendinnetjes. Wat het meest jammer is, is dat we niet naar de Gen 4-bijeenkomst kunnen gaan, waar we zoveel plezier hebben.

Een Gen 4: Volwassenen vertellen ons dat we voorzichtig moeten zijn, ook als we onze handen wassen en maskertjes opdoen, omdat dit virus onzichtbaar is. Dit is best eng.

Een Gen 4: Maar wij Gen 4 geloven dat jij God ons zal helpen. Geef kracht en moed aan dokters en verpleegsters die voor de zieken zorgen.

Een Gen 4: Geef wijsheid aan mensen die proberen de verspreiding van het virus tegen te gaan, zodat ze zo snel mogelijk de oplossing kunnen vinden.

Een Gen 4: En help alsjeblieft de zieken!

Twee Gen 4 en moeder samen: Zorg dat we weer onze opa's oma's, ouders en vriendjes kunnen ontmoeten, zodat we kunnen spelen en liefhebben.

Een Gen 4: Wij Gen 4 bidden intens. En door elke dag de dobbelsteen van de liefde te gooien, sturen we je veel pakjes vol liefde.

Een Gen 4: Beste Vader in de hemel, dit vragen we je in de naam van onze Jezus.

Stefania: Hartelijk dank aan de gen4 van Korea, hun gebed is het gebed van ons allemaal!

4. CONGO – EINDE EBOLA EPIDEMIE IN ZICHT

Stefania: Zoals we al zeiden, mogen we de andere crises van de mensheid niet vergeten. Laten we beginnen met een video uit het gebied van Noord-Kivu- in de Democratische Republiek Congo, waar de bevolking jarenlang afschuwelijk geweld heeft ondergaan en nog steeds probeert het ebola-virus te uit te bannen.

Daarna keren we terug naar Syrië, tien jaar na het begin van het conflict, en we zullen het doen met Francesco Tortorella, hoofd van de internationale samenwerkingsprojecten van de AMU, Actie voor een verenigde wereld, onze niet-gouvernementele organisatie voor de ontwikkeling van volkeren.

Allen: Ciao!

Victor Kamala, Beni – Repubblica Democratica del Congo: Wij zijn een kleine gemeenschap in de stad Beni, gelegen in het bisdom Butembo-Beni, op bijna 400 kilometer afstand van het focolare van Goma.

In dit gebied hebben we sinds 2014 wreedheden meegemaakt, zijn er bloedbaden aangericht... en sinds 2018 hebben we ook het beruchte Ebola-virus. Het was niet gemakkelijk om die momenten te beleven. Het was een zeer pijnlijke tijd en we wisten niet wat we moesten doen omdat de mensen in quarantaine werden geplaatst. Enkele families van de beweging zijn ergens anders heen kunnen gaan om te ontsnappen aan oorlog en ziekte. Maar, we herinnerden ons de bombardementen in Italië, en zoals Chiara zei, dat ze de stad niet kon verlaten, omdat er al een klein licht van de beweging in de stad was ontstaan, hebben ook wij besloten te blijven om het Werk van God voort te zetten met wie hier is gebleven.

Ondanks de situatie hebben we elkaar geholpen en we hebben ook apostolaat gedaan om wezen, slachtoffers van moordpartijen en zieken te bezoeken. Zo leven we al bijna twee jaar met deze ziekte; samen met jongeren motiveren en ondersteunen we elkaar.

Dus we vragen ook aan de mensen in Italië om elkaar te helpen en ondanks het Coronavirus denken we dat alles goed komt. We hebben dit geheim: om Jezus in zijn verlatenheid te omhelzen; we moedigen jullie aan en ook wij blijven doorgaan, ondanks het ebolavirus.

5. SYRIE - EEN STEM VAN HOOP NA 10 JAAR OORLOG

Stefania: Welkom, Francesco.

Francesco: Ciao Stefania, ciao allemaal.

Stefania: Minder dan een maand geleden ben je uit Syrië teruggekomen, waar je de lopende projecten hebt gezien, je hebt jullie medewerkers in de omgeving bezocht. Wat zag je? Hoe is de situatie daar nu?

Francesco: Vergeleken met het bezoek van vorig jaar zag ik vooral twee dingen: het ongelooflijke vermogen van de Syriërs om ondanks het immense lijden van 9 jaar oorlog te blijven glimlachen en zich aan anderen toe te wijden. Onze medewerkers zeggen: "Deze mogelijkheid om

mezelf aan anderen te geven is wat me overeind houdt, wat me moed geeft, wat me de kracht geeft om hier te blijven”.

Voor mij is het een levensles, het zegt me dat het leven altijd sterker is dan de dood.

Ook zag ik een grote vermoeidheid, de mensen kunnen niet meer. Deze wereldoorlog in Syrië kent geen einde, integendeel, de terroristische aanslagen gaan door en bovendien is er een enorme economische crisis. Ga eens na: een werknemer of leraar die 10 jaar geleden het equivalent van 800 euro per maand verdiende, verdient er vandaag 40. Er is maar een paar uur per dag elektrische stroom. Een gezin heeft tegenwoordig geen geld meer voor geneeskundige zorg, kleding, verwarming. Denk aan de chronisch zieken: ze hebben geen geld om medicijnen te kopen. En dit ook vanwege het internationale embargo.

Aan dit alles wordt nu nog het Coronavirus toegevoegd. Ik heb een uitgeputte bevolking gezien die zegt: “Genoeg, help ons alsjeblieft, we zijn op!”

Stefania: Maar wat is er nu het hardst nodig?

Francesco: Ik zou je zeggen dat er van alles nodig is, maar er komen me drie dingen in gedachten.

Ten eerste: medicijnen voor kankerpatiënten. Terwijl wij daar waren, is er iemand naar ons kantoor gekomen om medicijnen op te halen, in de apotheek was de prijs van dat medicijn in vijf dagen tijd gestegen van 8 naar 13 euro. Protheses voor gehandicapten zijn nodig. Een meisje dat gewond is geraakt door een autobom, ligt nu al 5 jaar op bed vanwege gebrek aan zorg en hulpmiddelen. Ook is er logotherapie nodig voor de kinderen, sommigen van hen kunnen niet praten omdat ze hun broertjes en zusjes hebben zien sterven. Voedsel, kleding en brandstof voor verwarming is nodig.

Tweede. Er moet weer worden begonnen met werken. De Syriërs hadden voor de oorlog een hoog niveau van beroepsopleidingen, vandaag is dit menselijk kapitaal verloren gegaan, ook als gevolg van emigratie, en moet het opnieuw worden opgebouwd. We hebben bijvoorbeeld een geweldig team van jonge loodgieters die weer aan het werk willen en de verwoeste huizen gratis repareren voor gezinnen die willen terugkeren: ze hebben gereedschap en materiaal nodig. We hebben jonge naaisters die trouwjurken kunnen maken en naaimachines nodig hebben.

Ten derde, we hebben gezelschap, ondersteuning nodig om te kunnen praten, dat er naar je geluisterd wordt, om je niet vergeten te voelen; de noodzaak om je deel te voelen van een grote familie.

Stefania: Het lijkt ons belangrijk om in deze Coronavirus-noodsituatie deze open fronten niet te vergeten en onze solidariteit met deze bevolking te betuigen. Dus hoe kunnen we dit blijven doen? Hoe kunnen we ook van een afstand helpen?

Francesco: Ja, we kunnen vooral onze nabijheid laten voelen: een brief, een boodschap, een video met een mobiele telefoon, een groet..., niet alleen voor de mensen die door de projecten worden ondersteund, maar ook voor degenen die in die projecten zelf werken, die net als iedereen lijden en die zichzelf geven met al hun krachten. Als jullie willen, kunnen jullie je berichten ook naar ons sturen en dan sturen wij ze naar Syrië.

En dan een concrete gemeenschap van goederen, de kleine overvloed die iedereen heeft, delen. Vanuit de hele wereld is het mogelijk om donaties te sturen naar AMU of AFN, op onze sites kun je zien hoe dat gaat. We zullen jullie donaties met de grootste zorg en transparantie gebruiken, omdat we weten dat ze het resultaat zijn van kleine opofferingen van ieder van jullie,

zoals jullie bijvoorbeeld kunnen zien in de volgende video die het werk laat zien van ons team van fysiotherapeuten in Syrië.

Stefania: Bedankt, Francesco!

Francesco: Bedankt, ciao!

Tekst:

noodsituatie Syrië

Fysiotherapie project – Homs

Muhammad al-Salim

Speaker: Mohammed heeft zelf 4 kinderen, 2 tweelingen, hier is ook nog een neefje op bezoek. Ze wonen in een tweekamerwoning. Na een val tijdens het werk, van de tiende verdieping, is het onderlichaam van Mohammed verlamd geraakt.

Twee jaar lang heeft hij met een zware depressie thuis op bed gelegen.

Totdat hij een fysiotherapeut van het “KHATWA TEAM” heeft ontmoet, die hem begreep, verzorgd heeft, en hem nu aanmoedigt om thuis te oefenen.

Zijn fysieke toestand is nu aan het verbeteren en de hoop is teruggekeerd.

Het huis is omgevormd tot sportschool, met simpele maar ingenieuze hulpmiddelen.

Twee uur per dag oefent hij met zeer speciale assistenten, altijd bereid om te helpen en aan te moedigen.

Mohammed doet wat hij kan, is een doorzetter en vandaag wil hij alleen maar zo snel mogelijk weer aan het werk.

Allen: Groeten van ons allemaal, de jongeren uit Syrië!

Een jong meisje : We hebben de hele dag in een mooie eenheid onder ons geleefd, maar we hebben ook gedacht aan onze grote familie.

Een jong meisje : Daarom is het mooi om voor elkaar te blijven leven en bidden, vooral als sommige van ons pijn hebben en lijden.

allen: We hebben speciaal aan jullie gedacht en we bidden met kracht voor alle moeilijke situaties en de mensen die door het virus getroffen zijn in heel Italië en wereldwijd. Wees er zeker van dat we bij jullie zijn en dat Jezus onder ons aanwezig is. - Eén!

6. FOCUS - DE WERELD ZAL NIET MEER ZIJN ZOALS ZE WAS: WAT KUNNEN WE DOEN OM HAAR TE VERBETEREN?

Stefania: En nu in verbinding met Washington hebben we Amy Uelmen en uit Italië zijn er Vincenzo Buonomo en Luigino Bruni bij ons. Ciao allemaal en welkom.

Ik zou jullie allemaal dezelfde vraag willen stellen. “Na deze pandemie zal de wereld niet meer zijn zoals voorheen”, dit is een zin die we overal horen en lezen. Ik zou jullie willen vragen: zal het echt zo zijn? En wat houdt dat in?

En ik wil graag beginnen met Amy.

Amy, je bent advocaat en je geeft les aan Georgetown University in Washington, en vooral in de Verenigde Staten ben je de animator van projecten die de verdeeldheid en polarisatie tussen mensen in de samenleving willen overwinnen.

Amy Uelmen: Hier hebben we het ergste nog niet gezien. We bereiden ons voor op het ergste, vooral in New York City. Dus daarvoor vragen we echt ieders gebeden. Maar ik denk dat we al een heel erg sterk moment van waarheid beleven. Onze samenleving hecht veel waarde aan individueel initiatief en vrijheid om creatieve plannen en dromen te verwezenlijken en dit kan geweldig zijn. Maar het risico om intens op onze eigen doelen gericht te zijn, is dat we ongevoelig of zelfs blind worden voor mensen met minder middelen die net zo goed recht hebben om te dromen en te hopen. Dus waarom zouden mensen met middelen zorgen voor degenen die geen ziektekostenverzekering of ziekteverlof of werkloosheidsverzekering of bescherming hebben voor degenen in de marge omdat ze illegaal verblijven. Ik denk dat het virus ons een sterk duidelijk antwoord geeft. Daardoor wordt dit nu duidelijk. We zijn werkelijk één lichaam dat over de hele wereld diep verbonden is. En als we geen manier vinden om ons politieke en sociale leven opnieuw vorm te geven om in elkaars basisbehoeften te voorzien, kan niemand opbloeien. Dit is het moment van de waarheid van dit virus. En dus vraag je je af hoe deze ervaring onze wereld zal veranderen. Ik heb geen illusies dat onze huidige niveaus van politieke polarisatie op magische wijze zullen verdwijnen. Maar ik geloof dat dit moment van waarheid in onze collectieve psyche zal worden geprent. En deze diepgaande ervaring van fysiek met elkaar verbonden zijn, kan helpen ruimte te maken voor een veel diepere reflectie over de beperkingen en de mogelijkheden van onze huidige politieke en sociale structuren. En hierin vind ik een gevoel van hoop.

Stefania: Bedankt, Amy.

Luigino, jij bent econoom, hoe zal het zijn vanuit economisch perspectief? Hoe zal de mensheid zijn na deze pandemie?

Luigino Bruni: Nou, we kunnen het nog niet zeggen, we moeten wachten tot het op de een of andere manier eindigt. Maar we kunnen een paar dingen zeggen. Allereerst dat we meer zullen moeten leren leven met een bepaalde kwetsbaarheid, want als we dromen van een wereld zonder kwetsbaarheid, zal wat er daarna zal gebeuren het sluiten van landen zijn en een nieuw nationalisme, de zullen de grenzen sterker worden en dat zou echt het ergste zijn wat er kan gebeuren, dat wil zeggen, eeuwen van integratie verliezen om te dromen van een wereld waar geen risico's zijn. Het grote thema van het risico. Dat wil zeggen, we moeten leren om op een totaal nieuwe manier een wereldwijde manier, met kwetsbaarheid en risico om te gaan.

En dan zullen we weer moeten wennen aan korte afstanden. We hebben eeuwen, millennia nodig gehad om te leren elkaar de hand te schudden – want vroeger deed men dat niet - om elkaar aan te raken, te omhelzen, omdat de oude wereld bang en wantrouwend was voor de ander, voor de vreemdeling, voor degenen die van ver kwamen. Welnu, wanneer we ons huis weer verlaten, zullen we weer moeten leren om dichtbij elkaar te zijn, want er zal een neiging zijn om afstand te houden, immuniteit, de angst dat de ander een virus voor mij is en niet een vriend, een broer. En voor ons die om de verenigde wereld geven, is dit heel erg.

Wat verandert er voor de economie? Ik weet het niet, ik vrees dat er weinig zal veranderen, in die zin dat het voor de mensen van vandaag niet zo duidelijk is dat deze crisis ook een crisis van het kapitalisme is. Ik ben bang dat als we de deur weer open doen, we allemaal gaan winkelen in winkelcentra, dat bedrijven absoluut meer moeten produceren, zelfs meer moeten haasten dan voorheen om de verloren maanden in te halen.

Maar in deze maanden van deze enorme ervaring is het mooie dat we allemaal samen dezelfde ervaring opdoen in de wereld, dit is iets dat nog nooit in de mensheid is gebeurd. Dus deze tijd benutten, omdat mensen nu meer luisteren.

Als we het hebben over relationele goederen, hoeveel is de relatie dan waard nu we in huis zijn? Nu begrijpen we bepaalde dingen die we in gewone tijden niet begrijpen, dus de waarde van de ontmoeting ..., het elkaar kunnen spreken.

Dus - om af te sluiten - van wat er daarna komt, hangt ook af van wat we nu doen, dat wil zeggen: wie denkt, wie ideeën heeft, laat een andere stem horen, maak cultuur, maak opinie, want nu luisteren mensen veel meer dan vòòr de crisis en meer dan ze na de crisis zullen doen.

Stefania: Bedankt Luigino.

Vincenzo, jij bent rector van de Pauselijke Lateraanse Universiteit en leraar internationaal recht. Dus welke wereld wacht ons?

Vincenzo Buonomo: Ik denk dat de wereld altijd hetzelfde zal zijn, dat wil zeggen, de wereld die we voor ons zullen hebben zal een wereld zijn die gemaakt is met de cycli van de seizoenen, een wereld met beperkte middelen, een wereld die bestaat uit veel diversiteit. Het belangrijkste is dat wij in deze periode zijn veranderd . oftewel dat de capaciteit van verandering bij iedereen is opgetreden in een capaciteit om te kunnen reageren op nieuwe situaties.

Op dit moment worden velen bijna bekropen door de angst om aan morgen te willen denken, we moeten zeker aan morgen denken, maar in die zin van een verandering die bij onszelf begint, een verandering die bij onszelf begint en dan onmiddellijk zijn weerslag zal hebben op de instellingen, de regels.

Er wordt gezegd dat dit een conflict is, dat dit een oorlog is, alsof het iets nieuws is. In werkelijkheid ervaren we dagelijks conflicten, we ervaren dagelijks oorlogen. Dit is een andere oorlog, maar aan het einde van een oorlog zullen de regels herschreven moeten worden, de regels en vooral de waarden die gedeeld moeten worden, zullen herschreven moeten worden. Ik denk dat dit het belangrijkste aspect is. Dat wil zeggen, in dit stadium moeten we iets voor kunnen stellen, niet alleen wachten tot iemand verandert, maar ook voorstellen doen.

Nationale en internationale instellingen hebben laten zien dat ze relatief in staat zijn om op problemen te reageren. Waarom? Omdat ze in een geheel andere context geplaatst zijn. Als er een duwtje nodig was om de VN te hervormen of de Wereldgezondheidsorganisatie, is dat er gekomen, maar nu is het aan ons om de verantwoordelijkheid op ons te nemen, want als we wachten tot iemand anders de VN omvormt, of de Wereldgezondheidsorganisatie, zullen we afwachten. Het risico bestaat dat heersende klassen in veel landen worden uitgeroeid. Laten we eens kijken naar de risicobeoordeling op wereldniveau. Wat wordt de volgende bijdrage?

Dagelijks ontmoet ik studenten online, bijna dagelijks. Vanmorgen zei ik tegen mijn studenten: "Kijk, jullie leeftijdgenoten die net zijn afgestudeerd in geneeskunde ze zijn het veld ingestuurd. Let op, aan jullie wordt niet gevraagd om dit te doen, jullie studeren andere dingen, maar er wordt van je gevraagd klaar te staan om de teugels van een instituut in handen te nemen, een land of een lokale realiteit.

Stefania: Bedankt, bedankt Vincenzo. - Een laatste vraag. Ik vraag jullie om een telegrafisch antwoord. Ik blijf bij wat je zei over de verantwoordelijkheid, een persoonlijke verantwoordelijkheid en ook een gemeenschappelijke.

Dus wat is onze bijdrage, de bijdrage die we morgen kunnen leveren, in deze nabije toekomst, als we het normale leven weer zullen hervatten? - Amy.

Amy Uelmen:

Net als Vincenzo geef ik ook online les, en ik zie met mijn studenten met mijn familie en al mijn relaties, dat op dit moment eigenlijk het grootste geschenk dat ik kan delen, de moed is om open te zijn over hoe de crisis mijn eigen angsten heeft blootgelegd en mijn eigen beperkingen. En zoals Luigino zei, denk ik dat het precies deze kwetsbaarheid is. Dat we op deze basis in onze relaties kunnen leven. We kunnen gemeenschappen bouwen waar we volledig openstaan voor elkaar en elkaars realiteit, volledig en samen mens kunnen zijn en de weg voorwaarts kunnen onderscheiden.

Stefania: Bedankt, Amy.

Luigino.

Luigino Bruni: We hebben in deze crisis begrepen hoe belangrijk mensen zijn, want aan de ene kant zijn we met miljarden in dezelfde situatie, maar we hebben gezien hoeveel een enkele persoon die de wet niet respecteert, kan doen in slechte en in goede zin. En we hebben begrepen wat het algemeen welzijn is, omdat we gezien hebben wat het algemeen kwaad is. Dat wil zeggen, er was een gemeenschappelijk kwaad voor nodig om het algemeen welzijn opnieuw te begrijpen, dat we een lichaam zijn, dat we onderling verbonden zijn en laten we dit niet meer vergeten.

Deze les - zoals Vincenzo zei - is voor ons, dat wil zeggen, we moeten hier veranderd uitkomen, misschien gaat de wereld weer rennen, maar wij moeten op een andere manier vooruitgaan na deze maanden van collectieve en wereldwijde quarantaine.

Stefania: Bedankt.

Vincenzo, we sluiten af met jou, een laatste woord.

Vincenzo Buonomo: Krachtideeën zoals de verenigde wereld, als delen en solidariteit moeten we in staat zijn te uiten, bijvoorbeeld door middel van andere regels, nu is het moment. Als we dat voorheen niet konden doen, hebben we nu de mogelijkheid, we hebben de kans op alle niveaus: lokaal en wereldwijd.

Stefania: Dank aan iedereen: aan Amy, aan Vincenzo, aan Luigino. Blijf bij ons.

7. CHIARA LUBICH: ALLE ZORGEN OP DE VADER AFWENTELLEN

Stefania: We gaan nu naar Chiara luisteren. We zeiden het al in het begin een opname van Chiara van 33 jaar geleden, die extreem actueel is. Nu luisteren we ernaar en daarna spreken we nog met Emmaüs.

Chiara Lubich: [...]Jullie weten dat onze spiritualiteit, onze weg tot heiliging dus, berust op één punt van waaruit alles is ontstaan: het geloof in de liefde van God, het bewustzijn dat we niet alleen zijn, geen weeskinderen, omdat er een Vader is die van ons houdt.

Een van de manieren waarop dit geloof kan worden toegepast is bijvoorbeeld wanneer iets ons zorgen baart, ons onrustig maakt: angst voor de toekomst of zorgen voor de gezondheid, waarschuwingen voor mogelijke gevaren, zorg voor familieleden, onzekerheid over ons werk, onzekerheid over hoe we moeten handelen, schrik vanwege negatieve berichten. Allerlei soorten vrees kunnen ons bekruipe.

Juist op deze ogenblikken van onzekerheid wil God dat we geloven in zijn liefde, vraagt Hij ons een daad van vertrouwen. Hij wil dat we van deze omstandigheden gebruik maken om Hem te tonen dat we in zijn liefde geloven. En dat betekent: het vertrouwen dat Hij onze Vader is, en voor ons zorgt. En dus, al onze zorgen aan Hem toevertrouwen, alles bij Hem neerleggen. De Schrift zegt: “U mag uw zorgen op Hem afwentelen, want u ligt Hem na aan het hart” (1 Petr. 5,7).

Want God is Vader en Hij wil dat zijn kinderen gelukkig zijn. Daarom neemt Hij al hun lasten op zijn schouders. Daarbij is God Liefde en wil Hij dat ook zijn kinderen liefde zijn.

Al deze zorgen, vrees en angsten nu, blokkeren ons, en maken dat we ons afsluiten en niet openstaan voor God en zijn wil, en ook niet voor onze medemensen, door ons één maken met hen om hen lief te hebben zoals eigenlijk zou moeten.

In de begintijd van de Beweging, toen de pedagogie van de Heilige Geest ons door de Schrift de eerste stappen liet zetten op de weg van de liefde, was het “afwentelen van alle zorgen op de Vader” een zaak van iedere dag. Van meermalen per dag. Hoewel we al christen waren, gingen we van een puur menselijke manier van leven over naar een bovennatuurlijke, een goddelijke manier van leven, met andere woorden we begonnen lief te hebben.

Zorgen zijn een struikelblok voor de liefde. De heilige Geest moest ons dus leren om die uit de weg te ruimen. En dat heeft Hij gedaan. Ik herinner me dat er gezegd werd dat, net zoals je niet een gloeiende kool in je handen kunt houden, maar dat je die meteen van je afschudt, omdat je je anders verbrandt, je met dezelfde snelheid, elke zorg op de Vader moet afwentelen. En ik kan me geen enkele zorg herinneren, die we aan de Vader hebben toevertrouwd, waar Hij niet voor gezorgd heeft.

Beste allemaal, het is niet altijd gemakkelijk om te geloven in de liefde van God. Maar laten we ernaar streven dit in alle gevallen te doen, ook in de meest gecompliceerde situaties. Dan zullen we ook nu ervaren hoe God tussenbeide komt, keer op keer. Hij zal ons niet in de steek laten. Ik weet dat velen onder ons in moeilijke omstandigheden verkeren. Vooral voor hen is de gedachte van deze telefoonverbinding bedoeld. Maar ook voor allemaal. Hoeveel situaties komen we niet tegen in ons leven! Hoe hard hebben we het niet nodig dat een Ander er aan denkt! Laten we dan al onze zorgen op Hem afwentelen. Dan zullen we vrij zijn om lief te hebben. We zullen sneller vooruit gaan op de weg van de liefde - die zoals we weten - tot de heiligheid brengt!¹

8. MARIA VOCE (EMMAUS): DIT IS HET MOMENT

Stefania: Emmaus, ciao!

¹ Uit het Collegamento CH - Mollens, 26 maart 1987: “Al onze zorgen op de Vader afwentelen”.

Emmaus: Ciao Stefania, ciao allemaal.

Stefania: We zijn met jou verbonden en ook jij vanuit huis, nietwaar?

Emmaus: exact.

Stefania: Welkom, Emmaus!

Emmaus: Bedankt!

Stefania: Emmaus, we hebben net geluisterd naar Chiara die ons aanspoort om in de liefde van God te geloven. Velen vergelijken deze periode met een oorlogstijd en hoe vaak hebben we Chiara niet horen spreken over haar Ideaal, haar avontuur, met de woorden die we allemaal kennen: "Het was oorlog en alles stortte in".

Ook nu lijkt er van alles in te storten: programma's, vooruitzichten, zekerheden, economische zekerheid; velen verliezen ook hun leven. Wat zou jij ons willen zeggen? Hoe kunnen we met deze moeilijkheden omgaan?

Emmaus: Eh! Het is waar dat het moeilijk is, maar het is waar dat Chiara ons de sleutel al heeft gegeven want ze zei: allereerst alles aan de Vader toevertrouwen. Natuurlijk is de eerste manier om alles aan de Vader toe te vertrouwen, te bidden, en dat hebben we gedaan en dat zullen we blijven doen. Het gebed zal het belangrijkste middel zijn om de Vader te vragen ons door deze periode heen te helpen.

Tegelijkertijd zegt Chiara zelf dat dit alleen niet genoeg is, en zo is het: het is niet genoeg. Waarom? Omdat we onze specifieke bijdrage moeten leveren, en onze specifieke bijdrage is om voor de eenheid te leven, voor het '*ut omnes*, de universele broederschap. Chiara zegt ons: let op, omdat angsten, zorgen, en dat soort dingen, de liefde tegen kunnen houden. En dat moet niet gebeuren.

Dus we zeggen het onszelf nogmaals: dat moet niet gebeuren! Wij moeten getuigen dat de liefde het enige middel is waarmee we ons doel kunnen bereiken, het enige middel om de wereld met liefde te vullen, de wereld om te vormen en het enige middel dat we overal willen verspreiden.

En in zekere zin verspreidt het zich al overal, als stromend water, levend water, want we hebben het gezien in de interviews, in de ervaringen die we hebben gehoord, door al deze voorbeelden die ons vertellen hoe deze liefde aanwezig is, die is er en die blijft groeien!

En we zien de aanwezigheid van de familie van Chiara in veel omstandigheden, in veel situaties ze probeert met al haar kracht om zo te leven. En deze familie vindt haar kracht juist hierin: in het feit dat we één zijn, dat we verenigd zijn. Het is als een leger, als allemaal ledematen van één lichaam - het lichaam van het Werk van Maria - dat over de hele wereld verspreid is, als een Maria die in al haar ledematen over de hele wereld aanwezig is.

En dit lichaam kan niet anders dan liefde en hoop verspreiden, en het lijkt ons dat de wereld van vandaag die meer dan ooit nodig heeft, meer dan alle andere dingen, en dat wordt van ons gevraagd, en we kunnen het geven omdat we het hebben in deze kracht van eenheid en in deze kracht van liefde die Chiara ons opdraagt om te hebben vòòr al het andere, om ons doel te kunnen bereiken.

Met deze gedachte van Chiara kunnen we verder. Nu zijn we in de bevoorrechte omstandigheid omdat we, wat we al zeiden een familie zijn. Het is als veel druppels die samen een oceaan vormen, als allemaal beekjes die op een bepaald punt een grote rivier vormen. En dat is

wat we willen: we willen deze druppels zijn, deze kleine beekjes, die samenkomen en een grote rivier vormen en deze liefde over de hele wereld verspreiden.

En de mogelijkheden ontbreken niet, zoals we hebben gezien. Binnenkort hebben we een goede gelegenheid. Heel de beweging bereidt zich voor op de Week van een verenigde wereld, de eerste week van mei. Natuurlijk kunnen we die niet doen zoals we gewend zijn, vanwege de omstandigheden, door deze noodsituatie waarin we over de hele wereld verkeren. Er zullen dus nieuwe vormen en manieren gevonden moeten worden, en jongeren zijn aan het nadenken over hoe dat zou kunnen, gebruikmakend van alle sociale media, de pers. En ook wij, de hele beweging is betrokken bij deze voorbereiding.

Het thema van dit jaar is *"In time for peace"*, dat wil zeggen, we zijn op tijd, we zijn nog op tijd om de vrede, broederschap, op te bouwen, we kunnen op tijd komen, maar dit is het moment, we mogen niet wachten. We moeten er dus alles aan doen dat dit werkelijkheid wordt.

De jongeren zijn veel dingen aan het plannen, maar we laten ze niet alleen, want United World Week is niet alleen voor de jongeren, maar voor heel de Beweging. En wij allemaal, willen hen niet alleen steunen, niet alleen hun projecten steunen, maar hen ook aanmoedigen, hen het gevoel geven dat we eraan deelnemen, al het mogelijke doen, en ook onze eigen fantasie de vrije loop laten zodat er vele andere initiatieven van de Heilige Geest kunnen zijn. Dat er overal, overal een zwerm initiatieven is die aan de wereld getuigen dat liefde altijd mogelijk is, dat niets de liefde kan tegenhouden, geen pandemie, geen tegenspoed kan haar tegenhouden, dat liefde altijd wint. Laten we het bewijzen, met deze United World Week!

Het lijkt me een geweldige kans die we niet mogen missen, en daarom hoop ik dat we het samen kunnen beleven, het aan velen kunnen laten zien, velen erbij kunnen betrekken.

Dit wilde ik jullie zeggen, deze drie dingen:

Ten eerste: niets kan de liefde tegenhouden, niets en niemand, en dat willen we ook niet.

Ten tweede: onze kracht is het feit dat we "één" zijn.

Ten derde: De United World Week is de mooie kans die God ons op dit moment geeft om de universele broederschap te laten zien die zich verspreidt en de wereld kan veranderen.

Dit is het, en dit is wat ik mezelf en al degenen die naar mij luisteren, de hele familie van Chiara in de wereld, toewens.

Stefania: Bedankt, Emmaus! Enorm bedankt en we nemen deze drie punten mee.

Emmaus: Bedankt allemaal: we doen het samen.

Stefania: Samen ja!

AFSLUITING

Stefania: En bedankt allemaal voor alle bijdragen die jullie ons hebben gestuurd. Blijf ze naar ons sturen omdat we ze delen op de site en op sociale media.

En voordat ik afscheid neem, het volgende focolarejournaal is op 25 april om 12.00 uur.

Nu nemen we afscheid met Gen Rosso die vanuit huis voor ons zingt: "Dentro noi c'è una forza". Samen met hen willen we ook veel andere artiesten begroeten die momenteel concerten, en shows vanuit hun eigen huis geven en ons moed en schoonheid geven. Een groet aan iedereen, ciao!

